

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 395/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., Záhradnícka 51, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. 64C/3/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) označeným postupom mestského súdu. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a tiež požaduje priznanie finančného zadosťučinenia 6 000 eur.
2. Sťažovateľ je žalobcom v napadnutom konaní o náhradu škody na zdraví vedenom mestským súdom. K poškodeniu jeho zdravia došlo podľa žaloby v dôsledku dopravnej nehody.
3. Sťažovateľ spolu so žalobou podal 7. júna 2023 aj návrh na prerušenie konania podľa § 164 Civilného sporového poriadku, ktorý odôvodnil tým, že v prebiehajúcom trestnom konaní má byť vyhotovený znalecký posudok Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline, ktorý bude podstatným pre vyhodnotenie zodpovednosti za dopravnú nehodu.
4. Mestský súd uznesením č. k. 64C/3/2023-161 zo 6. mája 2024 konanie prerušil do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Senci pod ČVS: ORP-276/1-VYS-SC-2022 (ďalej len „trestné konanie“).

5. Po vypracovaní znaleckého posudku v trestnom konaní podal sťažovateľ 17. októbra 2024 návrh na pokračovanie v konaní. Vzhľadom na to, že mestský súd na uvedený návrh nereagoval, zaslal mu sťažovateľ 6. marca 2025 žiadosť o ďalší procesný postup.

6. Dňa 17. apríla 2025 adresoval sťažovateľ predsedovi mestského súdu sťažnosť na prieťahy. Predseda mestského súdu reagoval upovedomením o spôsobe vybavenia sťažnosti z 5. mája 2025 (doručenej 7. mája 2025) tak, že sťažnosť vyhodnotil s ohľadom na prerušenie konania a neskončenie trestného konania ako nedôvodnú.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že mestský súd je v napadnutom konaní nečinný od momentu od doručenia návrhu na pokračovanie v konaní a znaleckého posudku (17. októbra 2024).

8. Podľa názoru sťažovateľa ide o zbytočný prieťah, pretože mestský súd má k dispozícii všetko potrebné pre rozhodnutie. Okrem toho zdôrazňuje, že merito veci – náhrada škody na zdraví, vyžaduje zo strany orgánu aplikácie práva osobitnú rýchlosť a starostlivosť. Sťažovateľ zdôraznil, že v trestnom konaní dokazovanie i právne posúdenie presahuje rámec nevyhnutný pre posúdenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (II. ÚS 127/2024).

10. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej prerušenie konania možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným zákonom, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prieťahy v konaní (m. m. I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 408/2011, III. ÚS 138/2024).

11. Ústavný súd tiež dáva do pozornosti, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, III. ÚS 359/08). Pojem „zbytočné prieťahy“ je pojem autonómny, ktorý je potrebné vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, môže vysloviť

porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06).

12. Berúc do úvahy okolnosti týkajúce sa otázky prerušenia konania a celkovú dĺžku konania (do podania ústavnej s'ťažnosti dva roky), ústavný súd konštatuje, že nedospel k záveru o existencii zbytočných priet'ahov zapríčinených mestským súdom v napadnutom konaní, ktoré by dosahovali ústavnoprávnu intenzitu.

13. Medzi namietaným porušením základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým postupom súdu nie je relevantná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavný súd ústavnú s'ťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

14. V petite svojej ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľ namietal tiež porušenie svojho práva podľa čl. 47 charty. Z čl. 51 ods. 1 charty vyplýva, že ustanovenia charty sú určené pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Ústavný súd konštatuje, že v predmetnom konaní sa neaplikovalo právo Európskej únie, a teda ani charta nie je v tomto prípade aplikovateľná. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že ústavnú s'ťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Keďže ústavná s'ťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej s'ťažnosti.

16. Odmietnutie ústavnej s'ťažnosti nebráni s'ťažovateľovi obrátiť sa v budúcnosti opätovne na ústavný súd v prípade, ak súd nebude v ďalšom postupe konať bez priet'ahov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu